

MISLAI Attila

Napszállta előtt

Az ég rőt
szemérve tárva
lányékának bársonyát
messzi templom
tornya döföli
mint árva
borjú rózsás
orra
gazdája oldalát.

Lopva
tompá ikrás
feketét kever
a nyár
méla színeihez a
szivárgó este.

Csitul a táj
nyújtózik
lassan
a megvénhedt
idő.

Elül a vágy s nincs
ki láthatná
a pillanat örökén
amint
elnyíló
öreg ajakán
megcsöppen a nyál.

Kámea

Kifacsart
méla
gyerekarc
múló
árkaiban
könnyfosszíliaik.

Vigasztalan
impotens
kásás
délidő.

